

JOHN FLANAGAN

ZVALGO MOKINYS

LEDO ŠALIS

ZALGO
MOKINYS

LEDO
ŠALIS

UDK 821.111(94)-93
FI-36

John Flanagan
RANGER'S APPRENTICE.
THE ICEBOUND LAND
Random House Australia, 2009

Šią knygą skiriu Penei,
kėlusiai tokius aukštus reikalavimus

© Tekstas, John Flanagan, 2005

Pirmą kartą pavadinimu *Ranger's Apprentice 3: The Icebound Land*
išleido *Random House Australia Pty Ltd*, Sidnėjus, Australija.

Viršelio iliustracija, Jeremy Reston

Viršelio dizainas, www.blacksheep-uk.com

© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uželaitė, 2014

© Leidykla „Niekio rimto“, 2014

ISBN 978-609-441-248-6

JOHN FLANAGAN

ZVALGO MOKINYS

LEDO ŠALIS

Vertė Viktorija Uzėlaitė

Vilnius
2014

Iki Prieglobsčio kyšulio likus vos kelioms valandoms kelio, skandų laivą užklupo smarki audra.

Tris dienas jie ramiai kaip tvenkinys jūra plaukė į šiaurę, Skandijos link. Viliui su Evanlina tokios oro sąlygos puikiai tiko.

– Ne taip jau ir blogai, – pasakė Vilis, siauram laivui ramiai skrodžiant vandenį.

Jis buvo girdėjęs, kad plaukiant jūra kai kuriuos žmones siaubingai pykina. Jam pačiam tas lengvas siūbavimas nė kiek netrukdė.

Evanlina šiek tiek dvejodama linktelėjo. Ji toli gražu nebuvusi patyrusi jūrininkė, bet jau buvo plaukusi jūra.

– Nesidžiauk iš anksto, – tarė ji.

Mergina jau pastebėjo, kad laivo kapitonas Erakas susirūpinęs žvilgčioja į šiaurę ir ragina „Vilkų vėjo“ irkluotojus spausti visu greičiu.

Erakas žinojo, kad toks apgaulingai tykus oras pranašauja audrą – baisią audrą. Šiaurėje ties horizontu jis įžiūrėjo

tamsių debesų ruožą. Suprato, kad jei jiems nepavyks laiku apiplaukti Prieglobsčio kyšulio ir pasislėpti nuo vėjo, teks grumtis su audra. Jis kelias minutes skaičiavo laivo greitį ir atstumus, lygino juos su atslenkančių debesų greičiu.

– Nespėsime, – galop tarė jis Svengalui.

Padėjėjas pritariamai linktelėjo.

– Panašu, – filosofiskai sutiko.

Erakas kruopščiai apžiūrėjo laivą, patikrino, ar nėra nepritvirtintos įrangos. Akys užkliuvo už dviejų laivo priekyje susiglaudusių belaisvių.

– Tuodu verčiau pririšk prie stiebo, – paliepė jis. – Ir įstatykime didijį vairo irklą.

Vilis su Evanlina pamatė, kad Svengalas patraukė prie jų. Jis nešėsi ritinį plonos kanapinės virvės.

– Kas gi čia? – nusistebėjo Vilis. – Negi jie mano, kad bandysime sprukti?

Svengalas sustojo prie stiebo ir nekantraudamas mostelėjo jiedviem. Aralueniečiai pakilo ir dvejodami žengė prie jo. Vilis pastebėjo, kad laivas siūbuoja šiek tiek stipriau ir vėjas kyła. Eidamas prie Svengalo jis susvyravo. Už nugaros išgirdo, kaip Evanlina, kluptelėjusi ir užsigavusi blauzdą į stulpelį, visai nemoteriskai nusikeikė.

Svengalas išsitraukė saksų peilį ir nuo ritinio atpjovė du virvagalius.

– Prisiriškite prie stiebo, – paliepė jis. – Bet kurią minutę galime atsidurti pačios audrų motinos glėbyje.

– Nori pasakyti, kad mes galime būti nupūsti už borto? – nepatikliai paklausė Evanlina.

Svengalas pamatė, kad Vilis rišasi prie stiebo dailiu kilpiniu mazgu. Merginai sekėsi sunkiau, tad Svengalas paėmė virvę, apjuosė ją per liemenį ir taip pat pririšo.

– Galbūt, – atsakė į jos klausimą. – Nors labiau tikėtina, kad jus nuplautų bangos.

Išvydo, kaip berniukas išblyško iš baimės.

– Tai sakai, bangos tiesiog... grius į laivą? – paklausė Vilis. Svengalas nelinksmi išsišiepė.

– Tai jau tikrai, – patikino ir nuskubėjo į laivagalį talkinti Erakui. Kapitonas jau tvirtino didįjį vairo irklą.

Vilis sunkiai nurijo seilę. Jis manė, kad toks laivas plauks virš bangų kaip kiras. Dabar jam buvo pranešta, kad bangos veikiausiai užlies laivą. Vaikinas klausė savęs, kaip jiems pavyks nenuskęsti.

– Dievulėliau... kas gi ten? – rodydama į šiaurę tyliai pratarė Evanlina.

Erako matytas plonytis tamsus ruožas virto juodais debesų kalnais vos už ketvirčio kilometro. Debesys artėjo prie jų greičiau nei šuoliuojantis žirgas. Du jaunuoliai susigūžė prie stiebo, apsikabino šiurkštų pušinį stulpą ir įsikirto į jį nagais.

Staiga saulė pasislėpė ir prasidėjo audra.

Nuo stipraus vėjo Viliui net kvapą užgniaužė. Tiesiogine prasme. Tokio vėjo berniukas dar nebuvo patyręs. Tai buvo laukinė, gaivališka, pirmą kartą jėga, siaučianti jį, kurtinanti, spaudžianti iš plaučių orą ir neleidžianti įkvėpti, dusinanti ir mėginanti atplėšti nuo stulpo. Vilis užsimerkęs, iš paskutiniųjų įsikibęs į stiebą, bandė alsuoti. Neaiškiai išgirdo suklykiant Evanliną, ir mergina ėmė čiuožti nuo jo. Berniukas apgraužė ją surado, pastvėrė už rankos ir prisitempė prie savęs.

Pirma didelė banga bloškėsi į laivą, ir jis bauginamai pasvirto. Paskui jie pakilo bangos šlaitu, laivas susiūbavo ir ėmė čiuožti žemyn – atbulas! Svengalas su Eraku šaukė irkluotojams. Vėtra nusinešė balsus, bet komandos nariai, atgręžę

nugaras vėjui, matė ir suprato jų kūnų kalbą. Vyrai užgulė irklus, šie net linko, ir čiuožimas šiek tiek sulėtėjo. Laivas vėl ėmė lipti į bangą, kilo vis aukštyr, judėjo vis lėčiau, kol Vilis suprato, kad netrukus jie vėl ims slysti žemyn.

Tuomet bangos ketera lūžo ir griuvo ant jų.

Tonos vandens užliejo skandų laivą, skandino ir vertė į dešinę pusę, kol jau atrodė, kad jis niekada nebeatsities. Vilis, apimtas klaikios, gyvuliškos baimės, suklykė, bet klyksmas nutrūko – sūrus ledinis vanduo siūbtelėjo ant Vilio, užliedamas burną ir plaučius, atplėšė nuo stiebo, sviedė deniu tolyn, kiek leido netvirta virvė, ir, sukuriuodamas virš jo ir aplinkui, blaškė į visas šalis. Laivui atsitiesus, berniukas liko tysoti ant denio kaip žuvis. Evanlina buvo šalia, jie kartu nurėpliojo prie stiebo ir apimti nevilties vėl įsikibo į jį.

Pirmagalys nusileido, ir jie bangos nugara ėmė kristi žemyn į tarpubangį. Vaikus net supykino, jie vėl ėmė klykti iš siaubo.

Pirmagalys nėrė į tarpubangį, jūra iškilo aukštai virš jų. Banga vėl užliejo denį, tik šįkart nelūžo, todėl nebuvo tokia sunki, ir dviem jaunuoliams pavyko išsilaikyti. Juosmenį siekiantis vandens srautas plūdo pro juos. Paskui grakštus skandų laivas, regis, nusimetė tą didžiulį svorį.

Atsarginė irkluočių komanda uoliai dirbo, kibirais samstė vandenį ir pylė per bortą. Erakas su Svengalu prisirišo pavojingiausioje laivo dalyje, prie audros irklo. Tai buvo didelis vairuoti skirtas irklas, dvigubai didesnis už įprastus irklus. Tokiu metu jis būdavo naudojamas vietoj vairo. Vairininkas, kabindamas šiuo irklu, padėdavo irkluotojams sukioti laivą. Šiandien vairo irklą suvaldyti galėjo tik du vyrai.

Įduboje tarp bangų vėjas buvo nebe toks stiprus. Vilis išsišluostė iš akių sūrymą, užsikosėjo ir išvėmė jūros vandenį.

Sutiko paklaikusias Evanlinos akis. Juto, kad turėtų ją kaip nors nuraminti, bet nebuvo nei ką sakyti, nei ką daryti. Jis nebesivylė, kad laivas atlaikys dar vieną tokią bangą.

Už kelių šimtų metrų jų link jau ritosi kita, dar didesnė už pirmąją, banga. Ji kilo jiems virš galvų, aukštesnė už Redmonto pilies sienas. Vilis veidu įsikniaubė į stiebą, pajuto, kad Evanlina padarė tą patį. Laivas vėl ėmė palengva bauginamai kilti.

Jie vis kilo kilo, yrėsi bangos šlaitu, vyrai, mėgindami pasipriešinti bendroms vėjo ir jūros jėgoms ir užplukdyti laivą ant keteros, irklavo taip, kad, atrodė, tuoj sprogs širdys. Prieš bangai lūžtant, Vilis pajuto, kad laivas paskutinę akimirką pralaimėjo mūšį. Apimtas klaiko jis atsimerkė – jie atbuli leidosi į tikrą pražūtį. Banga lūžo ir užvirto ant jų, apsuko berniuką ir parbloškė ant denio. Vilis stvėrėsi už jį laikiančios virvės, pajuto, kaip kažkas skaudžiai trenkė į dantis, ir suprato, kad tai Evanlinos alkūnė. Vanduo kliokė ant jų, pirmagalys vėl nusviro žemyn, ir skandų laivas, skrosdamas vandenį ir pamažu tiesdamasis, visu greičiu nučiuožė kita bangos puse. Šįkart Vilis net nebeturėjo jėgų klykti. Tyliai aimanuodamas paršliaužė prie stiebo. Pasižiūrėjo į Evanliną ir papurtė galvą. Pamanė, kad atsilaikyti niekaip neįmanoma. Jos akyse matė tą pačią baimę.

„Vilkų vėjui“, pirmagaliu skrodžiančiam vandenį, krentant į duobę ir virpant nuo smūgių, Erakas su Svengalu susikaupe darbavosi laivagalyje.

– Laivas puikiai laikosi, – sušuko Svengalas.

Erakas linktelėjo. Nors Viliui su Evanlina buvo labai baisu, skandų laivas galėjo atlaikyti smarkias audras. Vis dėlto net ir jo galimybės buvo ribotos. Erakas žinojo, kad jei jos bus viršytos, jiems visiems galas.

Flanagan, John

Fl-36 Žvalgo mokinys. Ledo šalis / Flanagan, John; iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė. – Vilnius: Nieko rimto, 2014. – 264 p.: iliustr.

Žvalgo mokinio Vilio nuotykių tęsiasi. Nors kartu su bendražyge Evanlina ir pavyko sustabdyti karalystės užpuolikų planus, apsaugoti patys jaunuoliai nebespėjo. Dabar svarbiausia jų užduotis – pasprukti iš nelaisvės. Tačiau ledo kaustomoje užjūrio Skandijoje išsilaisvinti bus nelengva. Vilio mokytojas ir globėjas Holtas prisiekė jiems padėti, tačiau argi geriausias karalystės žvalgas gali mesti tarnybą ir keliauti ieškoti mokinio...

Tai trečioji australų rašytojo Johno Flanagano (g. 1944) nuotykių serijos paaugliams knyga. Istorija apie žvalgo mokinį ne tik mėgiama skaitytojų visame pasaulyje, bet ir susikrovė nemenką šūsnį literatūrinių apdovanojimų.

Šioje serijoje jau išleista:

Žvalgo mokinys. Gorlano Griuvėsiai

Žvalgo mokinys. Degantis tiltas

Žvalgo mokinys. Ledo šalis

Redaktorė **Mimoza Kligienė**

Korektorė **Olga Važnevičienė**

Maketavo „**Nieko rimto**“ dizaino grupė

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Aralueno karalystės slaptasis ginklas – žvalgai, dar vadinami miškiniais. Tai neįtikėtinų gebėjimų kariai, kuriems lankas – beveik kūno dalis, o pastabumas ir gebėjimas maskuotis išlavinti taip, kad paprasti žmonės juos laiko burtininkais.

Žvalgo Holto mokinys Vilis jau spėjo tapti karo didvyriu. Tačiau, atskleidę užpuolikų planus, Vilis su Evanlina pakliuvo nelaisvėn.

Kartu su skandų kariais jie plaukia į tolimą ledo šalį, kur laukia nauji pavojai. Ar jiems pavyks pasprukti iš vergijos? Ar Holtas keliaus į nesvetingąją Skandiją ieškoti dingusio mokinio, kurį brangina tarsi sūnų?

TARPTAUTINIS BESTSELERIS ĮVERTINTAS SKAITYTOJŲ VISAME PASAULYJE

Kitos serijos knygos:

www.niekorimto.lt

Akcijos ir ypatingi pasiūlymai

Tik internetu

ISBN 978-609-441-248-6

9 786094 412486